

gospodarske, obertniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi pôli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 fl. 40 kr., za pol leta 1 fl. 50 kr., za četert leta 55 kr.; pošiljane po pošti pa za celo leto 4 fl. 40, za pol leta 2 fl. 20 kr., za četert leta 1 fl. 10 kr.

V Ljubljani v sredo 1. septembra 1858.

O seji akacije.

Dostikrat naletimo v lesoreji na naznanila, v katerih se mnogotero lesovje zavolj kake posebne koristi na vso moč priporočuje in vsled tega priporočevanja tudi s posebno skerbjo saditi začne, pa včasih kmalo spet opustí, ker skušnje niso poterdile, kar se je hvalilo, zlasti takrat, kadar se ni prav ž njim ravnalo.

Tako se je godilo tudi akaciji ali ahaciji. Ni še dolgo kar so ji učeni in neučeni ljudje veliko hvalo peli, in so mislili, da je edino drevo, s katerim bodo svoje lesovje v kratkem času na visoko stopnjo povzdignili. Če bi se bilo povsod tistim širokoustnikom verjelo, ki so akacijo čez vès drug les priporočevali, gotovo bi že ne bilo ne sledú ne tirú od družega lesovja, — vse bi bili neusmiljeno posekali in poruvali, da bi bili le več prostora za akacijo dobili. Po takem ravnanji bi si bili pa veliko škodo napravili in gojzde več ali manj uničili.

Res ni nikjer večje pazljivosti in večjega nezaupanja potreba, kakor ravno pri gojzdnarstvu. Tù je treba varno postopati, in skušnje le morajo edino vodilo biti.

Ravno tako je pa tudi nasproti res, da smo večkrat pri novih rečéh preterdovratni. Če nam le ena skušnja spodletí, ker smo po nevednosti ravnali in nismo gledali na posebno naturo novega sadú, pa tudi na kraj in zemljo ne, kamor smo ga sadili, berž potem radi rečemo: „to ni vse nič!“ To pa je napčno in velika škoda, ker marsiktera dobra reč po taki nečimernosti ne pride k veljavi in se njena korist prav ne spozná.

Tako je bilo tudi z rejo akacije.

Kakor se je akacija v svoji mladosti po svoji spešni in hitri rasti, koristnem lesu in morebiti tudi po svoji lepoti in prijetnosti gospodarjem hitro prikupila; ravno tako so jo v starosti hromota, revni stan in slabo množenje lesa ob vso veljavnost pripravile in iz naših host po krivici odpravile.

In vendar so skušnje tako očitno kazale: akacijo rabi, dokler je mlada, pa ne čakaj njene starosti!

V takih krajih, kjer imajo veliko nogradov in obilo vina pridelujejo, potrebujejo tudi obilo tertnih kolov. Če pa še v takih krajih le po malem lesa raste, kakor, postavimo, na Ogerskem, gotovo ni boljše pomoči si potrebnih količev pridobiti, kakor akacijo si izrežati.

Da je marsikdo opustil akacijo in je ne terpi več, to dela pa le v svojo škodo. Obljubim, da ga ni drevesa od akacije, da bi se tako naglo obrastlo in zarastlo, da bi mu v malo letih tako lep zarod nogradskih količev zaredilo.

Akacija terpi in terpi in skor bi rekel, da ga ni drevesa, da bi se tako težko zamoriti in pokončati dalo kakor ravno akacija; ona pokriva že v svoji mladosti zemljo s svojim gostim perjem in jo krepča. Obdana z ojstrimi terni se zgosti kmalo tako, da se ne dá skoz priti.

Že dorašene akacije dajejo prav koristen les, ktereга veliko mizarji za razne reči porabijo; tudi strugarji pogostoma po njem poprašujejo.

Že nje lahko zasajenje, in ker je njeni les že zgodaj za rabo, se lahko prodá za nogradške kole itd., bi moglo drevorednikom oči odpreti, da ni prav, da se akacija tako zanemarja, kakor do zdaj.

„Allg. Land- und Forst-Ztg.“

Prednica, velika nadloga na deteljših.

Prednica (Flachsseide, cuscute europea) se izperva na deteljših vgnjezdi le na majhen kraj, ki se že oddeleč spozná po svoji goličavi. Če gospodar tega pervega gnjezda berž ne zatara, se razširi ta nadloga kmali po celi njivi in pokončá vès pridelk. Gosp. Weyhe, deželni kmetijski svetovavec, priporoča zoper to nadlogo neki pomoček, od ktereга bi se izperva utegnilo misliti, da je predrag, — al gotov je in tudi drag ni. Priporoča pa to-le: Gospodar naj skerbno poiše na deteljšu vse mesta, ktere so preprežene s prednico; potem naj povsod, kjer koli je kaj te škodljivke zapazil, raztrosi toliko slame, da je bo dosti, ko jo bo sožgal, sožgati do dobrega in čisto vse rastlinje, ki na takem mestu raste, pa tudi deteljo, kar je je ondi v družini s prednico. Le ogenj je gotov, pa tudi edini pomoček; vse drugo ne pomaga nič. Komur se trohica detelje smili, ki jo bo s prednico vred požgal, se bo pozneje kèsal, ker bode prepozno. Če nočes, da ti ogenj pokončá prednico, ti bo pa ta pokončala detelje veliko več; zakaj kolikor prej se lotiš prednice, toliko manja bo zguba.

Povémo pa še to, da prednica se ne nahaja samo na deteljših, temuč tudi grahorco napada. Pomoč zoper to je pa ravno ta. Tudi le oginj tukaj pomaga.

„Landw. Zeit. für Nord- u. Mitteldeutschl.“

Kmetijska novica.

Časnik marske c. kr. gospodarske in natoroznanske družbe piše, da v okolici Nikloviški na Marskem so najdlí v pšenici veliko klasja tako ulomljenega, da so na prvi pogled mislili, da je toča pšenico morebiti enkrat ponoči nevedoma pobila, ker od očitne toče jim ni bilo nič znano; pri natanjčnejši preiskavi pa so našli, da je neki kakor česnje rudeč červ pšenične bilke pohabil. Gospod profesor dr. Kolenati, kteremu so poslali nekoliko takega klasja, pa brez červov, v preiskavo, meni, da je ta červ ravno oni, ki ga je lani v več družih krajih Marskega najdel, letos pa dr. Wankel tudi poleg Blanskovega in Rajca. Je pa ta sila majhen črviček od tistega žitnega merčesa, ki se mu po nemško „Getreide-Blasenfluss“ ali v učenem jeziku „Thrips cerealium Haliday“ ali „Thrips physapus Kirby“ pravi, in je 3 linije dolg, rudeč kakor česnje s černo glavico. Podá se ta črviček, ko se je v žitnem klasji izredil, da svojo červičo podobo sleče, pod zemljo tikama korenin, in tù bilkam živeža (berž ko ne proste kremenice) toliko odvzeme, da bilke oslabijo in se ulomijo. — Ni nam znano, da bi se bilo kje pri nas od tega merčesa kaj slišalo.